

[Poul Schlüter.]

tis forslag og skal udtale, at vi er rede til et fortsat sagligt udvalgsarbejde om disse spørgsmål.

Enggaard: Den genfremsettelse, som indenrigsministeren har gjort af sit forslag om storamtet, har jo været genstand for omtale fra indenrigsministerens side og hr. Ove Hansens side. Jeg skal gerne knytte et par kommentarer til også, fordi jeg er overbevist om, at en hel del af den offentlige diskussion, der har været i form af store overskrifter, ikke mindst på det sidste efter indenrigsministerens udtalelser om forslaget i forbindelse med det forslag, som venstre og de radikale i fællesskab har fremsat, måske har været egnet til at give et lidt forfejlet billede af det, som er og bør være forhandlingsklimaet omkring disse ting.

Når det er sagt, vil jeg dertil føje, at jeg tror, indenrigsministerens fremgangsmåde med at genfremsette sit forslag ikke har været egnet til at fremkalde det indtryk af forhandlingsvilje, som jeg med tilfredstillelse hører fra indenrigsministerens side er udgangspunktet for ham.

Vi kan dele håbet om, at der må være et frugtbart forhandlingsklima, så vi når tilfredsstillende resultater i løbet af kort tid om dette. Men netop på baggrund af, at der er meget kort tid til rådighed, var der grund til betydelig forbavelse over, at udvalget ikke holdt møder i september måned, hvor det var forudset, at der skulle holdes en række møder. Bl. a. skulle man på baggrund af den fremlagte skitse prøve sammen med indenrigsministeren at finde frem til, hvilket forslag der umiddelbart efter folketingsårets begyndelse skulle fremsættes. Der skete ingenting. Efter folketingsårets start skete der ingenting. Tiden gik, og efter nogen tids forløb genfremsatte indenrigsministeren sit forslag om storamtet, og hvis jeg skal karakterisere det blidt, er det i bedste fald spild af tid, at man ikke for længst er gået i realitetsdrøftelser om noget, som kunne bære igennem til en løsning, men har valgt denne metode, hvor vi nu har taget en æresrunde omkring storamtet, formentlig til glæde for ingen. Problemet er jo, at tanken om storamtet er forladt af alle på nær, forstår jeg af hr. Ove Hansens tale, en del af den socialdemokratiske gruppe. Det betyder, at vi nu

ganske kort tid før den 1. april 1973, hvor en overgangsordning henimod et nyt system pr. 1. april 1974 skulle træde i kraft, i realiteten kun har ganske få arbejdsuger i folketinget til at ordne et af de mest omfattende og komplicerede problemer, som vi har mødt i adskillige år.

Også på den baggrund må jeg sige, at med den meget store overskrift, som dagbladet Aktuelt tillagde indenrigsministeren — jeg vil gerne formulere det på den måde, for jeg tror ikke, indenrigsministeren alvorligt kan have ment sine påstande om, at venstres og det radikale venstres forslag til et hovedstadsråd skulle være „tyveri“ af indenrigsministerens forslag — er jeg lykkelig for, at ophavsretsbegrebet ikke hører under indenrigsministeriet. For hvis man skal fortolke ophavsretten i denne forbindelse, bliver man vel nødt til at erindre om, at indenrigsministeren gennem sit parti tog afstand fra tanken om et hovedstadsråd i hovedstadsreformudvalget, at indenrigsministeren netop derfor fremsatte et helt andet forslag, nemlig om storamtet, at det i folketingsudvalget i sommerens løb var venstre og det radikale venstre, der begærede teknisk assistance fra indenrigsministeriet for at kunne omforme det forslag, der lå fra hovedstadsreformudvalget, til en brugbar lovform, sådan at det kunne passes ind i de andre lovforslag om regionplanlægning o.lign., og at det var på den baggrund, hele udvalget tilsluttede sig ønsket om, at en sådan skitse blev udarbejdet. Vel, det skal glæde mig, hvis indenrigsministeren har sin inderste sjæl med i forslaget om et hovedstadsråd, sådan at det er på baggrund af en sådan krænket følelse af kærlighed til et andet forslag end det, han i virkeligheden har fremsat, at de lidt stærke udtalelser er fremkommet. Så er der måske håb om, at vi alligevel kan finde sammen i en fælles opfattelse.

Det forslag, som er fremsat af venstre og det radikale venstre om et hovedstadsråd, er efter mit skøn det bedst egnede grundlag, vi i dag har for en løsning på hovedstadens mange problemer. Jeg tror også, at denne opfattelse har en ret bred baggrund i dette høje ting. Jeg tror, det er en fordel, at dette forslag har sit udgangspunkt i hovedstadsreformudvalgets arbejde, hvor der i partier, på nær socialdemokratiet, i kommuner og amter var en ret bred opslutning om de